

C/2023/1165

4.12.2023

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2023 r. – YU/Komisja

(Sprawa T-529/23)

(C/2023/1165)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: YU (przedstawiciel: adwokat L. Frölich)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

tytułem głównym

- stwierdzenie, że Komisja Europejska niezgodnie z prawem powstrzymała się od przyznania na rzecz skarżącego i należących do niego podmiotów prawnych (i) ochrony przewidzianej w dyrektywie 2019/1937 ⁽¹⁾, w szczególności w jej art. 6 ust. 4 i (ii) definicji „zainteresowanej strony” w odniesieniu do jej statusu pełnomocnika działającego na rachunek państwa francuskiego w celu odzyskania bezprawnie przyznanej pomocy, co wynika ze skarg SA.46963 i SA.52275;
- stwierdzenie, że po zachowaniu milczenia przez Komisję Europejską po upływie terminu 30 dni wyznaczonego w dwóch pismach z dnia 25 lipca 2023 r. uważa się, iż Komisja Europejska w sposób dorożumiany cofnęła swoją decyzję o zarejestrowaniu skarg SA.46963 i SA.52275 jako ogólnych informacji na temat rynku i że w konsekwencji należy:
- stwierdzenie, że Komisja Europejska uchybiła ciężącym na niej zobowiązaniom, nie wydając decyzji w przedmiocie, po pierwsze, gwarancji w wysokości 45 mld EUR udzielonych przez Republikę Francuską instytucji bankowej Bpifrance SA, a po drugie, wniesienia aktywów w wysokości 21,776 mld EUR na rzecz tego przedsiębiorstwa, zgłoszonych w ramach skargi SA.52275 jako bezprawnie przyznana pomoc uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem w świetle warunków określonych w komunikacie bankowym z dnia 30 lipca 2013 r.;
- stwierdzenie, że Komisja Europejska uchybiła ciężącym na niej zobowiązaniom, rezygnując z wydania decyzji w przedmiocie błędnego zastosowania rozporządzenia 800/2008 ⁽²⁾ w postanowieniach umowy z dnia 9 maja 2012 r., zgłoszonych w ramach skargi SA.46963;
- stwierdzenie, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego przed owym cofnięciem decyzji;

tytułem ewentualnym:

- stwierdzenie nieważności ewentualnych aktów Komisji Europejskiej zmierzających do wywarcia wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy skarżącego, jako i) osoby chronionej dyrektywą 2019/1937 oraz ii) pełnomocnika działającego w imieniu państwa francuskiego, w celu odzyskania bezprawnie przyznanej pomocy wynikającej ze skarg SA.46963 i SA.52275;
- stwierdzenie, że uchylenie tych aktów, przy założeniu, że zostały one wcześniej wydane przez Komisję Europejską w sprawach SA.46963 i SA.52275, musiało oznaczać wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE;
- obciążenie Unii Europejskiej kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii (Dz.U. 2019, L 305, s. 17).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych) (Dz.U. 2008, L 214, s. 3).

Zarzuty i główne argumenty

Na uzasadnienie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący posiadania przez skarżącego statusu zainteresowanej strony w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).
  2. Zarzut drugi dotyczący beczynności Komisji Europejskiej ze względu na to, że nie udzieliła ona właściwej odpowiedzi na skierowane do niej w dniu 5 maja 2023 r. wezwanie do działania.
-